

Els tres guanyadors de la 45 edició dels Premis Octubre. D'esquerra a dreta, Josep Franco, Rubén Luzón i Joan García del Muro.

l'editorial Tres i Quatre, que ha pres el relleu de Laia Climent. Es tracta, per tant, de dues trajectòries fèrtils i una de ben llarga, en el cas del suecà. Però fins i tot Luzón, malgrat la seua joventut, té una trajectòria consolidada, amb premis com l'Ausiàs March per *Baladaspirina* o el Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians per *Ai*. Una edició, per tant, d'aposta per noms consolidats i de prestigi.

L'alegria del veterà

Tot i haver guanyat ja premis molt importants, com el Ciutat d'Alzira o tres vegades els Premis de la Crítica, Franco no podia ocultar la satisfacció per un guardó que li permet publicar una novel·la "llarga" i "no fàcil de llegir" i sense concessions lingüístiques: "Sóc fusteria. Escric en el català més normatiu possible sense renunciar a les singularitats valencianes. Però abans em talle una mà que escric *esta*", va assegurar. És un manuscrit que, segons la portaveu del jurat, Carme Manuel, "refleix la davallada d'una societat en crisi". "Una magnífic fresc de la societat contemporània", afegia, que obliga el lector a llegir "entre línies".

Un homenatge, va revelar Franco, a aquells que han intentat viure de la creació: el protagonista és un artista plàstic que aconsegueix l'èxit, però acabarà caient en un punt de cansament intel·lectual. I un llibre que s'obri amb la frase que Joan Fuster va dedicar al seu amic i hereu, Josep Palàcios: "No ho sabria contar d'una altra forma". El crític Ramon Pla i l'escriptor i crític Guillem Frontera eren els altres membres del jurat que escolliren la novel·la de Franco "per unanimitat".

Perfecció i musicalitat

Pel que fa a *Alguna cosa*, el poemari de Rubén Luzón distingit amb el Vicent Andrés Estellés, el membre del jurat Víctor Obiols va destacar un "domini de la llengua que permet experimentar a l'autor", "l'evolució i progressió de la veu poètica" i la "perfecció i musicalitat del vers". Luzón va explicar que el llibre era el fruit

"SÓC FUSTERIA. ESCRIC EN EL CATALÀ MÉS NORMATIU POSSIBLE SENSE RENUNCIAR A LES SINGULARITATS VALENCIANES"

de la tria dels poemes que "més em satisfan" dels "molts textos" escrits els darrers tres anys i escaig. És un treball que conté una reflexió "sobre la insuficiència del llenguatge per anar més enllà". "La vida comporta moltes limitacions. Voldria arribar a algun lloc, a alguna cosa. Quina cosa? No l'he trobada, encara, però cal insistir-hi; ho he intentat", confessava l'autor. Els poetes Isabel García-Canet i Ricard Mirabete eren els altres membres del jurat.

Islamització de la radicalitat

L'actualitat del tema que aborda el premi d'Assaig Joan Fuster, *Soldats del no-res*, al voltant de la incorporació de joves occidentals d'origen islàmic a les files del gihadisme féu que el llibre de Joan García del Muro absorbira bona part de l'interès dels periodistes durant la presentació dels premis. El portaveu del jurat, el filòsof Ramon Alcoberro (Simona Skrabec i Ferran-Garcia Oliver n'eren els altres membres), remarcà la unanimitat entorn d'un llibre que és "l'aportació des dels Països Catalans" a un debat assagístic molt present a França.

L'autor, per la seua banda, llançà una idea provocadora, en un cert sentit: "El plantejament fàcil és dir que la civilització som nosaltres, i la barbàrie, el que hi ha a fora", va dir abans d'explicar els trets "inquietants" d'un terrorisme comès per persones que "no eren gaire religioses". "Es parla de 'radicalisme express', però trobo que és una expressió inexacta. No es tracta tant d'una radicalització de l'Islam com d'una islamització d'una radicalitat, d'alguna cosa que ja hi era", va sentenciar ●

Una novel·la riu de dissecció social: *La vida és dura*, del veterà Josep Franco (Sueca, 1955). Un poemari sobre la insuficiència del llenguatge "per anar més enllà", *Alguna cosa*, de Rubén Luzón (València, 1982), distingit amb el premi Vicent Andrés Estellés. I un assaig, *Soldats del no-res*, premi Joan Fuster, de Joan García del Muro (Lleida, 1961), que estripa el procés a través del qual alguns joves europeus abandonen l'estil de vida occidental i se'n van a lluitar sota les ordres de Daesh.

Aquestes són les obres guanyadores d'uns Premis Octubre que caminen cap al seu primer mig segle de vida, els primers amb Lluís Miró com a director de